

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.
bytem X

zastoupen: P. K.
obecný zmocněnec
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. JMK 26302/2019, sp. zn. S-JMK 23413/2019/OD/Př,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. JMK 26302/2019, sp. zn. S-JMK 23413/2019/OD/Př, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6028 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce P. K., bytem X.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. JMK 26302/2019, sp. zn. S-JMK 23413/2019/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně správních činností (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 12. 2018, č. j. ODSČ-94545/18-33, sp. zn. ODSČ-94545/18-SOB/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
2. Porušení pravidel silničního provozu neznámým řidičem výše uvedeného vozidla spočívající v neoprávněném zastavení ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky, tedy porušení povinnosti podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno dne 23. 10. 2017 v 10:21 hod. na pozemní komunikaci náměstí 28. října 2 (roh křižovatky s ulicí Kudelova, vlevo ve směru jízdy) v Brně.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Současně doplnil, že žalobce byl jako provozovatel v souladu se zákonem vyzván k tomu, aby ve stanovené lhůtě uhradil určenou částku nebo sdělil údaje umožňující identifikaci řidiče vozidla, což neučinil, protožež došlo k odložení věci a k zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla.
5. Podle názoru žalovaného pak byly splněny všechny zákonné podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Výše uložené pokuty byla stanovena v polovině zákonem stanovené sazby, neboť správní orgán I. stupně správně přihlédl k

tomu, že žalobce se daného druhu přestupku dopustil opakovaně, což lze považovat za okolnost přitěžující.

III. Žaloba

6. Žalobce předně namítal, že mu bylo v předcházejícím řízení znemožněno vznést námitku podjatosti, protože mu nebylo na žádost sděleno, kdo bude jako oprávněná úřední osoba žalovaného o podaném odvolání rozhodovat. V opačném případě by žalobce uplatnil námitku podjatosti Mgr. Bc. L. P. a Mgr. K. F.
7. Důvodem je skutečnost, že postup těchto úředních osob v řízení nasvědčuje tomu, že žalobce chtěly připravit o možnost uplatnění námitky podjatosti. Kromě toho mají negativní vztah ke zmocněnci žalobce, který se značnou úspěšností vystupuje v řadě přestupkových řízení. Oprávněná úřední osoba navíc často vyjadřuje antipatie vůči zmocněnci žalobce, a to včetně uvádění urážlivého a nepravdivého osočování z ilegální činnosti.
8. Současně žalobce považoval napadené a prvostupňové rozhodnutí za nezákonná z důvodu porušení zásady absorpce při ukládání správního trestu. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že byl k žalobě doloženým rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 5. 9. 2018. č. j. ODSČ-90721/18-42, uznán vinným ze spáchání stejného druhu přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podle názoru žalobce však mělo být ohledně daného a nyní projednávaného přestupku vedeno společné řízení. V důsledku pochybení správního orgánu I. stupně došlo k tomu, že žalobci byly v rozporu se zásadou absorpce uloženy dvě pokuty v celkové výši 3 500 Kč, včetně opakované povinnosti nahradit náklady správního řízení.
9. V této souvislosti žalobce brojil proti odůvodnění výše uložené pokuty, neboť správní orgán I. stupně nepřihlédl ke všem polehčujícím okolnostem a nezabýval se dostatečně ani povahou a závažností přestupku. Naopak své správní uvážení založil na univerzálních formulacích, které jsou používány také v jiných přestupkových řízeních. Kromě toho prvostupňový orgán považoval za jedinou přitěžující okolnost, že žalobce se v posledních 12 měsících dopustil přestupku, přestože o něm mělo být konáno společné řízení při zohlednění zásady absorpce.
10. Dále žalobce namítal nezákonnost zahájení řízení o přestupku, neboť z jeho strany došlo k úhradě určené částky, což dokládá potvrzením o platbě na účet, které je k žalobě doloženo. Přestože žalobce připouští, že úhradu provedl opožděně, tedy po uplynutí stanovené lhůty, bylo jeho prodlení nepatrné a způsobené pochybením správního orgánu I. stupně, který mu neumožnil uhradit určenou částku poštovní poukázkou či přeplatkem na dani. Žalobce tak musel najít osobu, která měla na bankovním účtu dostatek finančních prostředků. Učiněná výzva navíc neobsahovala obligatorní údaj o datu splatnosti, pročez mělo být od zpoždění úhrady odhlédnuto.
11. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

12. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný dále doplnil, že žalobci bylo sděleno, kdo je ve vztahu k rozhodnutí o odvolání oprávněnou úřední osobou. V této souvislosti nemohou nepodložená tvrzení žalobce mít za následek vyslovení podjatosti úřední osoby.
14. Ve vztahu k namítanému porušení zásady absorpce pak žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze bez dalšího klást k tíži správního orgánu nevedení společného řízení vyvolané částečně pasivitou obviněného, který na souběžně probíhající přestupková řízení neupozornil a danou námitku si jako součást procesní strategie ponechával až pro účely následného podání žaloby ve správním soudnictví.
15. Stejně tak žalovaný považoval za dostatečně zdůvodněnou a přiměřenou výši uložené pokuty, neboť prvostupňový orgán poukázal na absenci polehčujících okolností a recidivu žalobce, jakožto okolnost přitěžující. K tomu žalovaný doplnil, že způsob odůvodnění rozhodnutí je do značné míry ovlivněn tím, že zmocněnec žalobce ve správním řízení podává běžně naprosto identické podání a blanketní odvolání, a to bez ohledu na skutkové okolnosti případu.
16. Co se pak týče namítaného neuvedení data splatnosti ve výzvě k uhrazení určené částky, má žalovaný za to, že bylo dostatečně vyjádřeno stanovením lhůty 15 dnů, včetně poučení o následcích, pakliže nebude úhrada včas provedena. Žalobci navíc nic nebránilo v tom, aby danou částku uhradil poštovní poukázkou, neboť platebními údaji disponoval.
17. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. S ohledem na skutečnost, že žalobní námitky nesměřují proti zjištěnému skutkovému stavu, ale pouze proti procesním pochybením správních orgánů či nedostatkům rozhodnutí, bude v rámci rekapitulace průběhu přestupkového řízení a obsahu správního spisu věnována pozornost pouze těm okolnostem a podkladům, které jsou v tomto směru relevantní. Současně bude poukázáno na podstatné okolnosti projednání přestupku v řízení vedeném u prvostupňového orgánu pod sp. zn. ODSČ-90721/18-SOB/V, a to na základě správního spisu, který byl soudem za tímto účelem vyžádán.
19. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku a sada fotografií zachycujících rovněž zaparkované vozidlo RZ: X. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván dne 25. 1. 2018 k tomu, aby ve lhůtě 15 dnů uhradil určenou částku ve výši 500 Kč nebo sdělil údaje umožňující identifikaci řidiče vozidla. Tato výzva byla doručena žalobce téhož dne. Součástí dané výzvy je rovněž

poučení, že v případě neuhrazení dané částky do dne splatnosti bude pokračováno v řízení o přestupku, popř. dojde k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.

20. Z důvodu nesdělení údajů o osobě řidiče a neuhrazení dlužné částky prvostupňový orgán oznámení přestupku spáchaného neznámým řidičem odložil a vydal příkaz ze dne 10. 10. 2018 (doručen téhož dne), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Z důvodu včasného podání odporu došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce po doplnění mapových podkladů o provádění dokazování mimo ústní jednání dne 17. 12. 2018, ke kterému se žalobce ani jeho zmocněnec (společnost FLEET Control, s.r.o.) nedostavil.
21. Ve spisu jsou založeny jak fotografie pořízené hlídkou Městské policie Brno na místě spáchání přestupku, na nichž je zřejmě vidět motorové vozidlo Volkswagen RZ X v inkriminovaném místě. Dále jsou ve spisu založeny fotografie místa spáchání přestupku pořízené z www.mapy.cz. Následně došlo k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání ze dne 2. 1. 2019, ve kterém současně požádal o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě žalovaného. Jelikož nebylo odvolání ani na dodatečnou výzvu doplněno, postoupil ho správní orgán I. stupně spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 1. 3. 2019. Současně žalobci zaslal přípis ze dne 19. 2. 2019 (doručeno dne 1. 3. 2019), a to za účelem sdělení, že oprávněnou úřední osobou je Mgr. Bc. L. P.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

22. Krajský soud při ústním jednání, které se uskutečnilo v omluvené nepřítomnosti žalobce a za přítomnosti jeho zástupce (obecného zmocněnce) a zástupce žalovaného dne 20. 4. 2021. Soud označil předmět přezkumu a vyslechl přednesy podání obou stran. Poté shrnul podstatný obsah soudního a správního spisu (viz výše).
23. K obsahu správního spisu zástupce žalobkyně neměl výhrady, poukázal pouze na přílohu žaloby (potvrzení o zadání platby určené částky), které navrhl provést k důkazu. Krajský soud po vyjádření zástupce žalovaného provedl důkaz potvrzením o platbě na účtu banky Fio na majitele Ochrana řidičů o. s. č. 2700447830/2010 na protiúčt č. 111115222/0800, podle zprávy pro příjemce šlo o „úhradu určené částky K. P. 5850/ODSC/MMB/0018386/2018“. Podle data zadání platby byla platba zadána dne 12. 2. 2018.
24. Dále soud provedl důkaz rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 5. 9. 2018, č. j. ODSČ-90721/18-42, sp. zn. ODSČ-90721/18-SOB/V. K tomu provedl důkaz připojeným správním spisem téhož správního orgánu sp. zn. ODSČ-90721/18-SOB/V. Z obsahu této spisové dokumentace vyplývá, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele za přestupkové jednání dne 19. 1. 2017 (dále též „druhý přestupek“). Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť stejně jako v nyní projednávané věci nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu stanovená daným zákonem, přičemž porušení těchto pravidel

spocívající v neoprávněném zastavení na křižovatce neznámým řidičem, tedy porušení povinnosti podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno dne 19. 1. 2017 v 10:48 hod. na pozemní komunikaci Anenská 10 (křižovatka s ulicí Leitnerova).

25. K zahájení přestupkového řízení došlo dne 2. 3. 2018 (příkaz téhož dne doručený žalobci), proti kterému byl podán odpor. Na základě následně provedeného dokazování mimo ústní jednání bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 9. 2018, č. j. ODSČ-90721/18-42, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání druhého přestupku, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Následně podané odvolání žalobce bylo poté zamítnuto, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. JMK 160320/2018, sp. zn. S-JMK 152706/2018/OD/Kš, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2018
26. K provedeným důkazům se zástupce žalobce vyjádřil tak, že určená částka byla uhrazena o dva kalendářní dny později. Ke druhému přestupku dále uvedl, že byly splněny podmínky pro aplikaci zásady absorpce. Dále žalovaný nezákonně považoval spáchání druhého přestupku za přítěžující okolnost. Další návrhy na provedení důkazů již strany nevznesly, a proto soud ukončil dokazování a dal prostor k přednesení konečných návrhů ve věci. Po jejich vyslechnutí bylo jednání přerušeno za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Žaloba je důvodná.
30. Žalobce v žalobě sdružil více námitek, kterými z různých důvodů brojil proti nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti krajský soud rozdělil vypořádání jednotlivých žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě

31. Žalobce předně namítal, že mu nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Přestože v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žádal v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, nebylo mu vyhověno. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na

výslovnou žádost žalobce včas nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.

32. V tomto směru nelze považovat bez dalšího za dostačující, pokud žalovaný zaslal žalobci sdělení obsahující požadovanou informaci, a to přípisem ze dne 19. 2. 2019. Důvodem je skutečnost, že daná písemnost byla žalobci doručena do datové schránky až spolu s napadeným rozhodnutím, čímž bylo správní řízení pravomocně skončeno.
33. Přesto se je nutné zabývat se dále tím, zda mělo výše uvedené pochybení žalovaného samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo opakovaně judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobce v žalobě dovozoval možnou podjatost Mgr. Bc. L. P. a Mgr. K. F. nejen s odkazem na výše uvedené procesní pochybení, ale také na základě toho, že se ve svých rozhodnutích negativně a urážlivě vyjadřují o zmocněnci žalobce, který je v různých přestupkových řízeních často úspěšný. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalovaným, že poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 As 205/2017 není adekvátní, neboť se v této věci jednalo o důvodné zpochybnění nepodjatosti úřední osoby.
35. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, neboť nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost dotčených úředních osob projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Z toho důvodu zdejší soud nepovažoval danou námitku za důvodnou.

B) Úhrada určené částky

36. Kromě toho žalobce namítal nezákonnost postupu prvostupňového orgánu, který zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla přesto, že žalobce na výzvu určenou částku uhradil, byť s několikadenním zpožděním. Důvodem byla totiž mimo jiné skutečnost, že nebylo ve výzvě uvedeno datum splatnosti, přičemž žalobce nemohl částku uhradit jiným způsobem než bezhotovostním převodem.
37. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce nijak nerozporuje, že ve stanovené lhůtě 15 dnů od doručení výzvy určenou částku neuhradil, ačkoliv byl prokazatelně poučen o tom,

že v takovém případě bude pokračováno v šetření přestupku, popř. dojde k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, pakliže se po učinění nezbytných kroků nepodaří zjistit pachatele přestupku.

38. V této souvislosti dává zdejší soud za pravdu žalovanému v tom, že datum splatnosti určené částky, což je jedna ze zákonných náležitostí výzvy podle ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, spolehlivě vyplývá ze samotné lhůty k úhradě a souvisejícího poučení. Žalobce ostatně potvrdil, že provedl úhradu opožděně, tedy až po datu splatnosti, přestože v tomto ohledu uváděl také další argumenty.
39. Pro úplnost krajský soud provedl důkaz předloženým potvrzením Fio banky, které dokumentuje zadání úhrady platby předmětné určené částky. Předně je třeba říci, že toto potvrzení vypovídá pouze o zadání platby určené částky, a nikoliv o datu připsání částky na protiúčet Magistrátu města Brna. Teprve tímto okamžikem lze platbu považovat za uhrazenou. Mezi stranami však není sporu o tom, že platba byla uhrazena o dva kalendářní dny později, což provedený důkaz pouze potvrzuje vzhledem k tomu, že datum zadání platby ke dni 12. 2. 2018, kdy již patnáctidenní lhůta k úhradě určené částky již marně proběhla (počátkem této lhůty byl den 26. 1. 2018).
40. Nelze pak žalobci přisvědčit v tom, že opožděné provedení úhrady určené částky bylo mimo jiné způsobeno tím, že měla být podle příslušné výzvy učiněna bezhotovostním převodem na uvedený bankovní účet prvostupňového orgánu. Pokud by krajský soud připustil tvrzení žalobce, že nebyl schopen po dobu 14 dnů od doručení výzvy zajistit na nějakém bankovním účtu částku ve výši 500 Kč, což se jeví jako krajně nepravděpodobné, nic mu nebránilo v tom, aby danou částku uhradil jiným způsobem. Za situace, kdy měl naopak v rozporu se stanovenou lhůtou a po řádném poučení postupoval tak, že zadal platbu až s několikadenním zpožděním, jedná se o jeho liknavost, kterou nelze klást k tíži správního orgánu.
41. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, pokud úhradu určené částky uskutečňoval až po datu splatnosti (marném uplynutí stanovené lhůty) neakceptoval. I zde se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že do práv žalobce nebylo postupem prvostupňového orgánu nijak zasaženo.

C) Porušení zásady absorpce

42. Podle názoru žalobce byl v důsledku postupu prvostupňového orgánu zkrácen na svých právech také tím, že nebyl přestupek projednán ve společném řízení s jiným přestupkem, přestože byly v tomto ohledu splněny všechny zákonné podmínky. Kromě toho mělo samostatné projednání jednotlivých přestupků za následek porušení zásady absorpce, protože byly žalobci uloženy vedle nákladů řízení dvě pokuty v souhrnné výši 3 500 Kč, přestože za spáchání daného druhu přestupku lze ve společném řízení uložit pokutu do výše 2 500 Kč (horní hranice zákonem stanovené sazby).
43. Podle ust. § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále je „nový přestupkový zákon“), platí, že: *„Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný*

tyž správní orgán, projednají se ve společném řízení.“ Ve třetím odstavci daného ustanovení je dále stanoveno, že: „Ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.“

44. Předně je třeba zdůraznit, že žalovaný ve vyjádření k žalobě nezpochybnil, že ve věci byly splněny podmínky pro konání společného řízení o druhém a nyní projednávaném přestupku. Daná skutečnost ostatně bez pochybností vyplývá ze spisové dokumentace ve věci dotčených přestupků, která byla z důvodu samostatného řízení vedena odděleně.
45. Oba přestupky totiž byly podle výše uvedených podkladů spáchány v roce 2017, přičemž k zahájení řízení doručením příkazu došlo prvostupňovým orgánem v obou případech až v roce 2018. Současně se v obou případech jedná o stejný druh přestupku provozovatele vozidla, kterému navíc bylo na principu objektivní odpovědnosti přičítáno porušení stejné povinnosti řidiče (neoprávněné zastavení). Na tom nic nemění ani skutečnost, že druhý přestupek (dříve správní delikt) byl spáchán ještě za účinnosti staré právní úpravy, která podmínky pro vedení společného řízení upravovala obdobným způsobem (srov. ust. § 57 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 5. 2017).
46. Žalovaný pak ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že žalobce byl v řízení pasivní a danou námitku záměrně uplatnil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, což nelze podle přílehlavé judikatury klást k tíži správnímu orgánu, pakliže se o souběžně probíhajícím řízení od obviněného z přestupku nedozvěděl. Nekonání společného řízení proto nelze považovat bez dalšího za důvod pro zrušení rozhodnutí o přestupku, pakliže se jednalo z podstatné části o důsledek procesní taktiky obviněného z přestupku.
47. Krajský soud nicméně zdůrazňuje, že samotné nekonání společného řízení nelze považovat za vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, přestože se z podstaty věci jedná o porušení zásady procesní ekonomie. Je však nutné věnovat pozornost tomu, zda a jakým způsobem bylo konáním samostatných řízení o více přestupcích zasaženo do práv obviněného, a to především ve vztahu ke stanovení výměry pokuty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, nebo ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 246/2018 - 37).
48. V této souvislosti je nutné vycházet z ust. § 41 odst. 1 nového přestupkového zákona, který po vzoru předcházející právní úpravy zakotvuje zásadu absorpce, když stanovuje, že: *„Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůšnější trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“*
49. Pokud tedy prvostupňový správní orgán konal samostatná řízení o dvou přestupcích, u kterých byly dány podmínky k projednání ve společném řízení, bylo jeho povinností, aby k této skutečnosti přihlédl při stanovení výměry správního trestu, což neučinil, v důsledku čehož byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť mu byly uloženy dvě pokuty v souhrnné výši 3 500 Kč, což zásadně převyšuje horní hranici pokuty, která by mu jinak mohla být uložena ve společném řízení.

50. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 1 As 363/2019 - 35, ve kterém je uvedeno, že: „K nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalšího) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ustanovení o vedení společného řízení je pravidelnou procesní cestou k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, č. 772/2006 Sb. NSS). Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení však nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. **Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě.**“
51. Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že dané pochybení prvostupňového orgánu, který souběžné vedení více řízení o přestupku provozovatele vozidla na základě lustrace žalobce v příslušných evidencích nezjistil, mohlo být žalovaným v rámci odvolacího řízení jen stěží odhaleno, a to také s ohledem na podání blanketního odvolání. Bez ohledu na tuto skutečnost je však nutné pohlížet na správní řízení jako na jeden celek od jeho zahájení až do vydání pravomocného rozhodnutí, pročež daná vada zatěžuje rovněž napadené rozhodnutí.
52. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud považoval námitku porušení zásady absorpce při ukládání pokuty za důvodnou.

D) Nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty

53. V souvislosti s namítaným porušením zásady absorpce dále žalobce argumentoval tím, že prvostupňový orgán při stanovení výměry pokuty nezohlednil všechna zákonná kritéria, včetně povahy a závažnosti přestupku. Současně považoval za přítěžující okolnost, že se žalobce v minulosti dopustil stejného přestupku, který však měl být projednán ve společném řízení.
54. Ve vztahu k odůvodnění výše pokuty krajský soud předně uvádí, že se v nyní projednávané věci jedná o rozhodnutí o přestupku, které je založen na principu sekundární a svoji povahou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Z toho důvodu správní orgány v zásadě nemohou při hodnocení společenské škodlivosti a ukládání pokuty bez dalšího zohledňovat okolnosti porušení povinností ze strany neznámého řidiče, jehož jednání je provozovateli vozidla pouze přičítáno.
55. V běžných případech proto přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vykazuje toliko typovou míru společenské škodlivosti, spočívající v tom, že provozovatel nezajistil dodržování povinností řidiče vozidla a pravidel silničního provozu. V tomto ohledu bylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že nebyly zjištěny žádné polehčující okolnosti, což podle názoru zdejšího soudu odpovídá okolnostem případu tak, jak jsou ve správním spisu zachyceny.
56. Naopak krajskému soudu ve vazbě na vypořádání námitky porušení zásady absorpce nezbyvá, než dát žalobci za pravdu v tom, že prvostupňový orgán postupoval v rozporu se zákonem, pokud spáchání více přestupků v posledních 12 měsících

považoval za okolnost přitěžující. Ačkoliv nelze zpochybnit, že v případě vedení společného řízení by bylo zcela na místě, aby správní orgán I. stupně zohlednil při uplatnění správního uvážení okolnost, že žalobce spáchal daný přestupek opakovaně, nelze ke stejnému závěru dospět za předpokladu, že žalobci již předtím byla za stejný skutek uložena v samostatném řízení pokuta ve výši 1 500 Kč. Jedná se proto o vadu, která má rovněž vliv na zákonnost výroku o uloženém správním trestu.

E) Žádost o nezveřejňování osobních údajů a anonymizaci rozhodnutí

57. V žalobě byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho původního právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
58. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „*K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.*“

VIII. Závěr a náklady řízení

59. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobní námitku porušení zásady absorpce a zohlednění

recidivy žalobce jako okolnosti přitěžující jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.).

60. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení nevedení společného řízení o přestupcích a související porušení zásady absorpce zohlednil, resp. znovu rozhodl o výši uložené pokuty, a to při zvážení možnosti využití institutu upuštění od uložení správního trestu nebo mimořádného snížení pokuty podle příslušných ustanovení nového přestupkového zákona. Tímto právním názorem krajského soudu jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Jelikož byl žalobce v řízení úspěšný pouze částečně, a to ve vztahu k výroku o správním trestu, přiznal mu soud náhradu nákladů řízení ve výši jedné poloviny (viz dále).
62. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikl nárok na odměnu za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Původní zástupce žalobce (Mgr. Voříšek) krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH. Proto je třeba zvýšit náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem tedy žalobci vznikly náklady na odměně za právní zastoupení ve výši **8228 Kč**.
63. Dále krajský soud uvážil o uplatněných nákladech na cestovné obecného zmocněnce k jednání soudu. Obecný zmocněnec doložil kopii velkého technického průkazu k vozidlu Mercedes Benz RZ X, který má kombinovanou spotřebu paliva 10,1l benzínu na 100 km. Dále zástupce uplatnil ujetou vzdálenost v délce 216 km v jednom směru jízdy (celkem 432 km) a cenu pohonných hmot 34,50 za litr benzínu. Celkem požadoval náhradu cestovného ve výši 3 406 Kč.
64. Krajský soud však nepovažuje tyto výdaje obecného zmocněnce za nutné ani účelné. Podle ustanovení § 30 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů platí, že účastník se hradí skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem. Pokud s *předchozím souhlasem soudu* použil účastník vlastního motorového vozidla, poskytne se mu náhrada podle zvláštního právního předpisu. Podle ustanovení § 33 jednacím řádu se použije toto ustanovení obdobně i pro zástupce účastníka, který není advokátem.
65. Předně krajský soud konstatuje, že obecný zmocněnec užil automobilu k přepravě k jednání soudu bez souhlasu soudu. Dále ani z okolností není zřejmé, proč nemohl využít zmocněnec prostředků veřejné hromadné dopravy (jednání soudu dne 20. 4. 2021 bylo nařízeno na 10:00 hod.). Krajský soud tedy považuje za účelný, hospodárný náklad na cestu obecného zmocněnce k jednání krajského soudu jízdné odvozené z tarifu veřejné dopravy, nikoliv cestu automobilem, který ani není vlastním

dopravním prostředkem obecného zmocněnce (majitelem vozu je právnická osoba Virtuální provozovatel, z.s., se sídlem Duškova 1041/20, Praha- Smíchov, přičemž provozovatelem je spolek SHARE CAR!, z.s., se sídlem Příbramská 67, Verneřice). S přihlédnutím k ekonomické náročnosti provozu tohoto automobilu (kombinovaná spotřeba 10,1l benzínu/100 km) soud má za to, že užitím tohoto vozidla k cestě k soudu obecný zmocněnec minimálně eventuálně cílil na zvýšení nákladů řízení. To však není chráněným účelem institutu náhrady nákladů řízení.

66. Proto krajský soud uznal jako účelné přiznat náhradu cestovného obecného zmocněnce ve výši 390 Kč na jednu cestu (jízdné za jednu cestu vlakem Českých drah, a.s. na trase Praha hl. n. – Brno hl. n. dle www.jizdnirady.cz), tedy celkem ve výši 780 Kč. Dále započítal soud také předpokládanou cestu zmocněnce městskou hromadnou dopravou (v Praze) z místa jeho bydliště na vlakové nádraží a zpět, a to částkou 24 Kč na jednu cestu. Celkem tedy náleží obecnému zmocněnci náhrada cestovného ve výši **828 Kč**. Krajský soud se nachází v blízkosti od Brna hl. n. snadno překonatelné pěšky, a proto zde krajský soud nevidí k náhradě jízdného na brněnskou městskou dopravu žádný důvod.
67. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení úspěšný pouze ve svých námitkách týkajících se uložené sankce (správního trestu), nikoliv co do viny ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, přiznal krajský soud žalobci úspěch pouze ve výši jedné poloviny. Proto také náleží žalobci náhrada nákladů ve výši jedné poloviny. Jelikož soud dospěl k tomu, že celkové nutné a účelné náklady žalobce v předmětném řízení činily 12056 Kč, je žalovaný povinen uhradit na náhradě nákladů řízení částku **6028 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
68. Žalovaný nemá v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudů ve správním soudnictví právo na náhradu nákladů řízení, které spadají do jeho běžné úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (viz výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. dubna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.